

## Arrest

nr. 62 511 van 31 mei 2011  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 17 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 mei 2011.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat B. SOENEN en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 18 maart 2011 het Rijk binnen en diende op 31 maart 2011 een asielaanvraag in. Op 3 mei 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

#### 1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

##### ***“A. Feitenrelaas***

*Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees, afkomstig uit Shirog (Shkodër) en bezit u de Albanese nationaliteit. Op 19 of 20 december 2010 begon u in Albanië een relatie met I. H., nadat zij eind november 2010 haar relatie met E. M., tevens een dorpeling van Shirog, had beëindigd. Deze relatie had ongeveer één jaar geduurd en was nooit officieel gemaakt. Rond februari 2011 (of één à anderhalve maand voor uw vertrek naar België) liep u samen met I. op straat in Shkodër. E. merkte jullie op, kwam naar jullie toe en begon jullie uit te schelden. Hij verweet u een relatie met I. te zijn begonnen. Deze scheldpartij mondde vervolgens uit in een vechtpartij, waarbij hij u begon te slaan en u zich verweerde door een steen op te pakken en hiermee op zijn hoofd te slaan. Hierbij verwondde hij zich aan het hoofd. Omstanders kwamen tussenbeide, hielden jullie uit elkaar en vroegen u weg te gaan, wat u ook deed. Niemand lichtte de politie in over deze gebeurtenis. Tot die dag had u ook nooit problemen*

gekend met E.. Toen u die dag 's avonds laat thuiskwam, vernam u van uw vader dat de familie van E. iemand die dag had langs gestuurd bij jullie thuis. Deze persoon had met uw vader gesproken over het feit dat u E. verwond had aan het hoofd en dat E. en zijn familie daarom volgens de traditie en de regels van de Kanun bloedwraak wilden nemen op u door u te vermoorden. Gezien de aard en de ernst van de verwonding van E. was deze bloedwraak enkel gericht tegen u en niet tegen de rest van uw familie. Na dit vernomen te hebben, verliet u onmiddellijk uw ouderlijke woning en bracht de nacht door in een club in Shkodër. U had het plan opgevat de volgende dag naar Tirana te reizen en van daar naar Griekenland door te reizen. U was immers niet langer veilig in Shirog. De volgende dag kreeg u evenwel onderdak aangeboden bij uw tante in het dorp Shtoj (Shkodër). U vatte hierop het plan op niet naar Griekenland maar naar Italië of Frankrijk te vertrekken. U zou vanuit Shtoj uw reis naar het buitenland regelen. De daaropvolgende maand à anderhalve maand verbleef u het merendeel van de tijd in Shtoj. U reisde soms naar Tirana om uw reis te regelen. Na aan een vliegticket Tirana – Rome – Brussel te zijn geraakt, verliet u begin maart 2011 in het bezit van uw Albanees paspoort Albanië. In Rome werd u evenwel door de grenspolitie tegengehouden en teruggestuurd naar Albanië. Eén week na uw terugkeer in Albanië ondernam u op 18 maart 2011 een tweede poging om het land te verlaten. U reisde ditmaal met het vliegtuig over Podgorica (Montenegro), Belgrado (Servië) en Amsterdam naar Brussel. Nog diezelfde dag kwam u in België aan. Vervolgens had u het plan opgevat om met de trein en in het bezit van een valse Roemeense identiteitskaart, die u in Podgorica had gekocht, op 28 maart 2011 naar Engeland door te reizen. U werd evenwel die dag door de Federale politie onderschept op de Eurostar naar Londen. Na opgesloten te zijn in het repatriëringscentrum 127 bis, diende u op 31 maart 2011 in België een asielaanvraag in. Na uw aankomst in België vond er een eenmalige verzoeningspoging plaats in uw bloedwraak. Hierbij werd de zoon van uw oom en een buurman ingeschakeld. Deze leverde evenwel niets op. U vreest bij terugkeer naar Albanië E. en zijn familie. U bent in het bezit van uw Albanees paspoort, uw valse Roemeense identiteitskaart en de instapkaarten van uw vlucht van Podgorica naar Belgrado en van Belgrado naar Brussel.

#### **B. Motivering**

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U heeft immers onvoldoende feiten of elementen aangehaald waaruit een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou kunnen blijken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u verklaarde in België te zijn aangekomen op 18 maart 2011, wat ook wordt bevestigd door de door u neergelegde instapkaarten (CGVS, p. 4). Pas nadat u op 28 maart 2011 werd opgepakt bij een politiecontrole op de Eurostar naar Londen en werd opgesloten met het oog op repatriëring naar uw land van herkomst, diende u op 31 maart 2011 een asielaanvraag in. Het feit dat u pas asiel vroeg nadat u werd opgepakt door de politie, brengt de ernst en de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag in het gedrang en is niet in overeenstemming te brengen met of getuigt niet van een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en/of een risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het feit dat u tevens bij uw eerste poging Albanië te verlaten nagelaten heeft bij uw tegenhouden door de Italiaanse autoriteiten – u was toen met het vliegtuig onderweg naar België – asiel aan te vragen en er toen voor opteerde teruggeleid te worden naar Albanië, waar u vreest voor uw leven, is niet in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, daar er redelijkerwijs van uitgegaan kan worden dat iemand die beweert voortdurend te moeten vrezen voor zijn leven en wiens hele leven in het teken stond/staat van een bloedwraak elke mogelijkheid tot bescherming tegen zijn vervolger(s) aangrijpt. Het land waar een asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent is hieraan ondergeschikt.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas en van uw beweerde betrokkenheid in een bloedwraakzaak in het bijzonder, wordt verder ondermijnd door een aantal tekortkomingen in uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal. Zo beweerde u dat enkel u in een bloedvete met de familie van E. Mehja betrokken was. Uw vader en andere mannen van uw familie zouden in deze nooit gevisieerd zijn. Na het uitspreken van de bloedwraak zetten ze hun normale leven voort. Noch uw vader noch uw ooms (langs vaders kant) zonderden zich sindsdien in hun woning af (CGVS, p. 7). Nochtans blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat, wanneer iemand in een bloedvete verwickeld is de Kanun voorschrijft dat desgevallend alle volwassen mannen van de gevisieerde familie of clan het doelwit kunnen worden van bloedwraak. Dit leidt er ondermeer toe dat de mannelijke leden van de gevisieerde familie zich onmiddellijk thuis gaan afzonderen en dat ze het huis niet verlaten. Alle taken worden dan door de vrouwelijke familieleden overgenomen. In principe wordt deze regel ook gevolgd, al komt het in de praktijk ook voor dat – in het nadeel van de gevisieerde familie en in tegenspraak met de voorgeschreven regels – tevens kinderen en vrouwen van de familie of clan worden gevisieerd. Daarnaast kunnen er vraagtekens geplaatst worden bij de oorzaak van de bloedwraakzaak waarin u betrokken was. Zo gaf u aan dat een dispuut met E. Mehja om een meisje,

waarbij u E. met een steen licht verwondde aan het hoofd, aanleiding zou gegeven hebben tot het inroepen van een bloedwraak. Bloedwraak geldt evenwel als genoegdoening voor bepaalde gevallen waarbij de eer van de familie of de clan ernstig geschonden is. Vaak zijn het dan ook heel zwaarwegende feiten zoals moord, doodslag, gedwongen prostitutie en vrouwenhandel die aanleiding geven tot het ontstaan van een bloedwraak. Dat er aan de door u beweerde bloedwraak maar weinig geloof kan gehecht worden, blijkt voorts ook uit het feit dat u nagelaten heeft nog tijdens uw verblijf in Albanië een verzoenings- of bemiddelingspoging in deze bloedwraak te ondernemen. De eerste en enige poging tot verzoening in uw bloedwraakzaak werd, luidens uw verklaringen, pas ondernomen na uw vertrek uit Albanië (CGVS, p. 8 ev.). Wanneer deze juist had plaatsgevonden was u evenwel onbekend (CGVS, p. 9-10). Daarnaast liet u tevens na de politie of een verzoeningscommissie (cf. infra) in te lichten over deze bloedwraak (CGVS, p. 8 ev.). Een dergelijke houding en handelen is maar moeilijk in overeenstemming te brengen met een houding van een persoon die daadwerkelijk in een bloedvete verwickeld.

Wat er ook van zij, vastgesteld dient te worden dat de door u aangehaalde feiten, met name de bedreigingen door de familie van E. M., problemen van interpersoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard zijn. Er kan inzake de door u aangehaalde problemen, in casu bedreigingen, redelijkerwijze aangenomen worden dat u alle mogelijke stappen onderneemt om uw veiligheid te garanderen. U diende echter nooit klacht in tegen de bedreigingen. U verklaarde nochtans nooit ernstige problemen met uw autoriteiten te hebben gekend (CGVS, p. 5). U gaf te kennen de politie hierover niet ingelicht te hebben omdat de politie evenmin de wetten zou respecteren en u bijgevolg niet zou helpen (CGVS, p. 8). Dit strookt echter niet met de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en toegevoegd aan uw administratief dossier. Uit deze informatie blijkt immers dat de Albanese overheid zich steeds meer van de vendettaproblematiek bewust wordt en bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. Zo hebben de Albanese autoriteiten de laatste jaren verscheidene maatregelen genomen in de strijd tegen bloed- en/of erwraak. Zo werd op 1 januari 2004 een Serious Crime Court opgericht. Dit is een parallel systeem naast het bestaande rechtssysteem. De strafwet werd aangepast en er werd een straf van niet minder dan 25 jaar gezet op moord met voorbedachte rade in het kader van een bloedwraak (op gewone moord met voorbedachten rade staat een straf tussen de 15 en 25 jaar gevangenisstraf). In het officiële strafrecht van Albanië geldt een beroep op de Kanun doen – met name voor zover het bloedwraak betreft – immers als een strafverzwarende omstandigheid. Het afkondigen van bloedwraak op zich is tevens strafbaar. Zo werd vanaf 2001 het dreigen met bloedwraak strafbaar gesteld met een boete of een gevangenisstraf tot 3 jaar. In 2006 en 2007 werden verschillende bloedvetes berecht door deze rechtbank. Tevens krijgt het politiepersoneel nu specifieke opleidingen voor de preventie en de opheldering van moorden in het algemeen en specifiek in het kader van wraak en vendetta. Daarnaast werkt de overheid ook samen met de verzoeningscommissies (NGO's) met als doel door bemiddeling een einde te maken aan de bloedvetes. Deze verzoeningscommissies hebben bemiddelingcentra over heel Albanië, ook in de prefectuur Shkodër, waarvan u afkomstig bent. U en uw familie lieten evenwel na zich voor uw bloedwraakzaak tot een dergelijke verzoeningscommissie te richten. Julie deden dit niet omdat de door u aangehaalde verzoeningspoging geen succes had gehad (CGVS, p. 9-10). Nochtans blijkt uit de beschikbare informatie dat als gevolg van hun tussenkomst of bemiddeling het aantal gevallen van bloedwraak in de regio Shkodër de laatste jaren danig afnam. Zo daalde het aantal families die in vendetta leven in de prefectuur Shkodër van 400 in 2006 naar 309 in 2007. Het aantal personen die opgesloten leefde, daalde hiermee van 377 in 2006 naar 193 in 2007. Een gelijkaardige sterke daling van het aantal vendetta's doet zich ook voor in andere gebieden van Albanië en is ondermeer het gevolg van de verbeterde vervolging van de daders, van de professionalisering van de politie en van de verzoeningsinitiatieven door verzoeningscommissies. Uit niets blijkt aldus dat u zich om redenen voorzien in de Vluchtelingenconventie of wegens een reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië niet zou kunnen wenden tot de autoriteiten van uw land voor het verkrijgen van afdoende bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is in bijlage aan uw administratief dossier gevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten staven uw identiteit, uw nationaliteit en uw reisroute. Hieraan wordt in het kader van deze beslissing echter niet getwijfeld.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

## **2. Over de gegrondheid van het beroep**

2.1. Verzoeker roept een “*Schending van de motiveringsverplichting (art. 62 Vreemdelingenwet)*” en een “*Schending van het art. 48/3 Vreemdelingenwet m.b.t. de toekenning van de vluchtelingenstatus*” in.

2.2. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

### 3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker verklaarde zijn land van herkomst te hebben ontvlucht omdat hij er betrokken was in een vete van bloedwraak met de ex-partner van zijn vriendin, die hij in een gevecht verwond had.

3.2. Voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking alsook de bewijslast op de asielaanvrager. Deze dient ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk alle elementen die nuttig zijn voor de beoordeling van de asielaanvraag in te dienen. Deze elementen behelzen, naast coherente en gegronde verklaringen, onder meer alle documenten van verzoekende partij, ook van relevante familieleden, met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§ 195 en 196). De Belgische asielinstanties moeten niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de asielinstanties zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

3.3. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker legt zijn Albanees paspoort neer, en verklaart hiermee naar België te hebben gereisd. Ter adstructie van zijn reisweg legt hij instapkaarten van vluchten van Podgorica naar Belgrado en van Belgrado naar Brussel neer. Uit het administratief dossier blijkt verder dat hij in het bezit was van een valse Roemeense identiteitskaart die hij gekocht had in Montenegro, en die werd aangetroffen bij een controle op de trein toen hij onderweg was naar Engeland (verslag DVZ).

3.4. Verzoeker toont zijn voorgehouden problemen niet aan. Verzoeker legt geen enkel document neer ter adstructie van zijn asielrelaas, noch van het gevecht, noch dat dit ontaardde in een bloedvete. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot loutere beweringen en biedt hiervoor geen aannemelijke verklaring. Voorts meent hij onterecht dat de bewijslast bij verwerende partij ligt die in tegenstelling tot wat wordt beweerd, niet moet aantonen “*dat verzoeker leugenachtige verklaringen*” aflegde.

3.5. Verzoeker is niet ernstig waar hij meent dat de CGVS “*zich beperkt tot een reeks veronderstellingen zonder deze te onderbouwen met objectieve informatie dat verzoekers problemen ongeloofwaardig zijn*” terwijl de CGVS duidelijke objectieve informatie over de instellingen van Kanun toevoegt en op basis daarvan concludeert dat verzoekers bewering dat hij het enige familielid is dat geviséerd werd niet conform de Kanun is (zie toegevoegde Cedoca, Subject Related Briefing, Albanië, Vendetta, 6 maart 2009). Aldus kon de CGVS terecht besluiten dat dit geen bloedwraak betrof maar een onenigheid van

twee dorpsjongens over een meisje. Verzoeker legt ook thans geen nuttige informatie neer om zijn beweringen te staven dat bloedwraak kan beperkt worden tot een mannelijk lid van het gezin noch dat het aantal mensen dat bij bloedwraak geviséerd wordt zou beïnvloed worden door de aard van het incident dat aanleiding gaf tot wraak.

3.6. Verzoeker toont niet aan dat hij alleen persoonlijk geviséerd werd en zijn familie niet bij de bloedwraak betrokken was. Verzoeker voert aan dat de commissaris-generaal beweert *“dat het onmogelijk is dat de vendetta zich enkel tot de wraak op de oorspronkelijke dader zou beperken en niet op alle mannelijke familieleden”* en *“staft dit argument van weigering niet met objectieve informatie”*. Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat bloedwraak een vete tussen families is waarbij ook de familieleden geviséerd worden. Uit algemene informatie die de commissaris-generaal heeft toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat alle mannelijke familieleden *“het doelwit kunnen worden van bloedwraak”* en verweerder stelt terecht dat in geval van afwijking dit in *“het nadeel van de geviseerde familie”* werkt en niet zoals verzoeker beweert, in het voordeel door enkel één persoon te viseren. Dat de ruzie over een meisje dat eerder gedurende een viertal weken het liefje was van een andere dorpsjongen een kwestie van bloedwraak uitmaakt, wordt dan ook niet aangetoond.

3.7. Voorts breken verzoekers onbekendheid tijdens het CGVS-verhoor (p.7) met de Kanun de geloofwaardigheid verder af (*“ik kende wetten van de kanun niet, want ik heb mij daar niet mee beziggehouden (...) het heeft mij niet geïnteresseerd”*) en getuigt zijn gedrag niet van enige vrees voor vervolging. Immers verzoeker opteerde bij zijn aankomst in Italië voor repatriëring naar Albanië en diende geen asielaanvraag in. Evenmin heeft verzoeker eraan gedacht om in België asiel aan te vragen en heeft dit pas gedaan nadat hij betrappt werd bij een poging om naar Engeland te reizen. Van een asielzoeker kan echter redelijkerwijze worden verwacht dat hij onmiddellijk na aankomst in een veilig land asiel aanvraagt. Verzoekers handelwijze komt dan ook frauduleus voor en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van zijn beweerde nood aan internationale bescherming en het bestaan van bloedwraak.

3.8. Tot slot en ook indien verzoekers verklaringen waarachtig zouden zijn en hij geviséerd werd door een dorpsjongen, quod non, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker wel inspanningen leverde om zijn emigratie naar Europa te organiseren en hiervoor valse documenten aankocht maar anderzijds totaal geen belangstelling had om te informeren over de Kanun en de beschermingsmogelijkheid in Albanië. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij alvorens naar het buitenland te vluchten en internationale bescherming aan te vragen eerst alle nationale beschermingsmogelijkheden uitput die voorhanden zijn. Het is dan ook niet ernstig dat verzoeker hiertoe geen enkele poging heeft ondernomen na het afkondigen van de bloedwraak omdat *“ik wou alleen naar Griekenland”* (gehoorverslag CGVS, p.8). Uit algemene informatie toegevoegd aan het dossier blijkt immers dat de Kanun voorschrijft dat er beroep gedaan kan worden op bepaalde *“vormen van bemiddeling”* om de bloedwraak te beslechten. Dat na zijn vertrek zijn familie wel een poging ondernomen zou hebben om tot een verzoening te komen doch zonder succes blijft een louter bewering, en doet hoe dan ook geen afbreuk aan verzoekers nalaten om zelf een poging te ondernemen bescherming te zoeken alvorens zijn vlucht. Verder blijkt uit de algemene informatie toegevoegd aan het dossier dat de Albanese autoriteiten ernstige inspanningen doen om de problematiek van de bloedwraak aan te pakken en hiertoe allerhande initiatieven ontwikkelde. Bloedwraak, zelfs het louter afkondigen ervan, is strafbaar en indien iemand een misdrijf begaat in het kader van bloedwraak maakt dit een strafverzwarende omstandigheid uit. De politie en het gerecht dienen bijzondere aandacht te besteden aan de preventie en bestrijding van bloedwraak, er werd een *“Serious Crime Court”* opgericht en de lokale autoriteiten werken op het lokale niveau samen met tal van NGO's en verzoeningscommissies om te bemiddelen bij vetes tussen families. Waar verzoeker argumenteert dat *“Het is niet omdat de autoriteiten pogingen onderneemt om deze problematiek aan te pakken dat deze problemen niet meer bestaan. Integendeel, de informatie van de Commissaris-generaal bevestigt net dat deze vendetta nog steeds een ernstig probleem is dat niet uitgeroeid is”* gaat hij eraan voorbij dat hij geen bescherming gevraagd heeft en dus louter hypothetisch blijft. Verzoeker toont dan ook niet aan omwille van een bloedwraakvete nood te hebben aan internationale bescherming.

3.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

#### 4. Nopens de subsidiaire bescherming

5. Wat de subsidiaire bescherming betreft voert verzoeker aan dat hij *“zich gedraagt naar het oordeel van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”*.

5.1. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5.2. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénendertig mei tweeduizend en elf door:

|                     |                                                 |
|---------------------|-------------------------------------------------|
| mevr. K. DECLERCK,  | wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken, |
| mevr. K. VERHEYDEN, | griffier.                                       |

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK